

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 680

гр. София, 26.07.2022 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 8-МИ НАКАЗАТЕЛЕН, в публично заседание на двадесет и шести юли през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Снежана Душкова

Членове: Светла Букова
Маргаритка Шербанова

при участието на секретаря Нина Ш. Вьонг Методиева
в присъствието на прокурора Анг. Ат. П.
като разгледа докладваното от Светла Букова Въззивно частно наказателно дело № 20221000600743 по описа за 2022 година

След съвещание, като обсъди доводите на страните, въз основа на материалите по делото и с оглед правомощията си в настоящото производство прие за установено от фактическа и правна страна следното:

Няма спор относно фактологията по делото, свеждаща се до образуване на производство пред първоинстанционния състав с искане на прокурор при СГП по реда на чл. 12, ал.8 от Закона за признаване изпълнение и изпращане на съдебни актове за налагане на наказание лишаване от свобода или на мерки, включващи лишаване от свобода /ЗПИИСАННЛСМВЛС/. Изрично прокурорът е описал обстоятелствата, свързани с приетото за изпълнение наказание, наложено на българския гражданин П. И. П. в Германия от съда в гр. Мюнхен, като е акцентирал на обстоятелството, че въз основа на издадена ЕЗА за предаване на лицето, българският съд по НЧД № 4389/2021 г. е приел да изпълни наказанието и с оглед на това, на основание чл. 44, ал. 8 вр.чл. 40, ал. 1, т.4 от ЗЕЕЗА е отказал изпълнението на издадената ЕЗА. Решението на съда е влязло в сила и въз основа на него прокурорът е счел, че предстои приспособяване на наказанието по реда на ЗПИИСАННЛСМВЛС, като за целта е приложил и изискуемото удостоверение по чл.4 от Рамково решение 2008/909/ПВР на Съвета от 27.11.2008 г. за прилагане на принципа за взаимно признаване на съдебни решения по наказателни дела, с които се налагат

наказания лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода, за целите на тяхното изпълнение в ЕС. Приложен е и препис на присъдата на Областен съд – Мюнхен 1 по дело № 12 KLs467 Js 182824/18, постановена на 05.02.2021 година и влязла в сила на 13.02.2021 година, заедно с мотивите на съдебния акт и в превод на български език.

При това положение първоинстанционният съд е насрочил делото за разглеждане в открито заседание в едноличен съдебен състав, съобразно процедурата по посочения специален закон. В съдебно заседание обаче, проследявайки развитието на производството по отказ да се изпълни процесната ЕЗА, съдът е счел, че изричната разпоредба на чл. 44, ал. 11 от ЗЕЕЗА сочи друг процесуален ред за разглеждане на искането, а именно този по чл. 457, ал. 2-5 от НПК. Приел е, че следва да прекрати производството на това основание, доколкото се касае за различни процедури, с различни срокове за обжалване, различен състав на съда и друг процесуален ред за постановяване на крайния акт в процеса.

Пред настоящия съдебен състав аргументите на прокурора, сезирал въззивния съд, се свеждат до това, че приложим и в процесния случай е реда по ЗПИИСАННЛСМВЛС въз основа на транспонираното рамково решение 2008/909/ПВР, доколкото се касае за държава членка на европейската общност, която е осъдила българския гражданин и присъдата е приета за изпълнение на територията на Република България.

Въззивният съд прие, че аргументите, с които СГС е счел за приложим реда на чл. 457 от НПК са в съответствие с изричната разпоредба на ЗЕЕЗА и с оглед възприетата съдебна практика по повод произнасяне на ВКС във връзка с производства по възобновяване по реда на чл. 422, ал.1, т. 5 от НПК не би било налично процесуално нарушение в случай, че независимо от съществуващия специален процесуален ред за изпълнение на наказания, постановени със съдебни актове на държави членки на ЕС, съдът се произнесе и разгледа приспособяването на наказанието именно по реда на чл. 457 от НПК /в този смисъл Р № 67/14.06.2021 г. по н.д. № 162/2021 г. на ВКС, III НО/. При обсъждане на двете рамкови решения, приложими при предаване на лице гражданин на страна - членка, осъдено за престъпление в друга държава -членка, се приема, че разпоредбите на РР 2002/584/ПВР относно ЕЗА не се засягат от тези на РР 2008/909/ПВР, въз основа на което е приет

ЗПИИСАННЛСМВЛС, доколкото са съвместими с разпоредбите на последното при изпълнение на наказанията, когато държава-членка се е задължила да изпълни наказание. Поради това и провеждането на производството за признаване и приемане за изпълнение на присъда на чужд съд по реда на чл. 457 от НПК вр. чл. 44, ал. 8 и сл. от ЗЕЕЗА не би довело до допускане на процесуално нарушение, накърняващо правата на осъденото лице, относно реда за признаването и приемане за изпълнение на съдебно решение на държава членка. В този смисъл, макар да не са лишени от основания, доводите в частния протест не държат сметка именно за обстоятелството, че в рамките на двете процедури /по ЗПИИСАННЛСМВЛС и по чл.457 НПК/ се обсъждат едни и същи въпроси, като осъденото лице има възможността да изисква представяне на всички документи, касаещи осъждането му в чуждата държава, а също така да се постигне редуциране на наложеното наказание съобразно максималния размер на наказанието, предвиждано по българския закон. В конкретния случай началото на процеса по приемане на наказанието и сезирането на българските съдебни власти е поставено по реда на ЗЕЕЗА и същият следва да бъде спазен съобразно изричната разпоредба на чл.44, ал.11, както правилно е приел и СГС.

Независимо от всички тези съображения обаче, въззивният съдебен състав счете, че формално и в крайна сметка безпредметно съдът е прекратил производството, вместо да проведе такова по сметения за приложим процесуален ред след като е сезиран с искане на окръжен прокурор, чийто предмет е идентичен със сочения от него по чл.457 НПК. Искането на прокурора съдържа всички необходими аргументи за това, с приложение на всички изискуеми документи, като дори в случай на непълнота на някои от тях, е налице възможността да бъдат допълнително приобщавани материали по производството. Действително произнасянето му по реда на чл. 457 от НПК е изисквало тричленен съдебен състав и различни срокове за разглеждане на делото и обжалване, но е в правомощията на съда да съобрази тези въпроси.

С оглед кратките срокове, в които следва да се развие настоящото производство, както и неуреденото положение на осъденото лице, спрямо което е наложена мярка за процесуална принуда, и факта, че продължава да е в крайна сметка неизпълнено наказание, постановено от държава-членка,

прието за изпълнение в България, се е налагало разглеждането на постъпилото искане по реда, който съдът е счел за правилен и допустим. Прекратяването на производството с произтичащата от това необходимост от ново сезиране от страна на окръжния прокурор, но с различно посочено правно основание за обсъждане на идентични с вече поставените въпроси, е безпредметно.

По тези съображения, въззивният съдебен състав независимо, че сподели изводите на първата инстанция за необходимост от разглеждане на посоченото искане по посочения ред, счете че не е била налице процесуална пречка съдът да процедира именно по този начин, с оглед на което и постановеното от него прекратяване на производството с приемане на искането на прокурор от СГП като недопустимо, е неправилно и следва да бъде отменено, като делото се върне за ново разглеждане по същество в съответния съдебен състав, по посочения процесуален ред на чл. 457 от НПК.

Водим от горното, СЪДЪТ

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ определение на СГС, НО - 23 състав от 08.06.2022 година по НЧД № 2086/2022 г., с което е прекратено производството по делото и е оставено без разглеждане като недопустимо искането на прокурор от СГП за изпълнение на наказанието, наложено на присъда на Областен съд Мюнхен спрямо българския гражданин П. И. П..

ВРЪЩА делото на СГС за разглеждането му по същество, съобразно изложените по-горе мотиви.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____